

KÖR-

På väg till första träffen med kören var det nervöst – men det som väntade där var gemenskap, roliga människor, massor av sång och energi. Joar, Efraim och Gustaf sjunger i Körkillers, i Sundsvalls kulturskola.

text & foto David Berjlund

KILLARNA

FRÅGAN OM VARFÖR man sjunger i kör är kanske lite dum. Eller i alla fall svår att besvara. Men ... är det roligt, helt enkelt?

– Jaana, säger Joar, fast lite dröjande, för ... »roligt?»

– Fantastiskt. Det är fantastiskt, säger Efraim. Mer så. Joar håller med, Gustaf också: sång är större än kul. Kanske »viktigt» rentav?

– Jo, faktiskt, säger Joar.

Snön har tystat Sundsvall, höga drivor däm-

par stadens ljud, men i den välvda hallen inne i Kulturskolans stenhus blir ljudet stort när Joar Söderqvist spelar *Proud Mary* på ett inte helt stämt piano. Han får snart sällskap av Efraim Melander Wiksten och Gustaf Westman. Folk passerar, de sjunger glatt alla tre.

På torsdagarna kommer de hit, alla tre från väster om stan, för att sjunga med *Körkillers*, en femton pojkar stark kör i Sundsvalls kulturskola. Efraim bor i Matfors, och går i sjuan där. Han tränar längdskidor, och spelar teater, och tiden räcker dessutom till fiolspel och sång. Joar går också i sjuan, tränar judo och spelar i rockband i kulturskolan. Han bor i Bergsäker, det är ganska nära stan, och nära Granloholm, där Gustaf bor.

– Ja, och jag går i sexan, spelar basket tre dagar i veckan och spelar cello i en orkester, *Flora stråk*, vilket är väldigt roligt, berättar Gustaf rapt.

– Och så sa min cellofröken att ... du sjunger ganska bra du. Borde titta på Körkillers! Så jag provade, och har älskat det sedan dess.

Alla tre började i kören i fyran. Joar minns första gången:

– Jag var skitnervös när jag var på väg hit. Jag trodde att det skulle vara jättemycket folk och att man skulle vara så mycket sämre än alla andra.

– Och så var det i stället en väldigt liten grupp, säger Efraim, och fortsätter:

– Jag var också nervös, för att jag inte skulle lära känna någon, men jag hittade Joar ganska snabbt, och Johan, som har flyttat till Nya Zeeland nu.

FÖRUT HETTE KÖRILLERS *gosskören*. Att kulturskolan alls har killkörer är bland annat för att man ser att det gör att fler killar fortsätter sjunga – det handlar mycket om trygghet och förebilder, säger Maria Eriksson och Robin East som leder kören. En deltagare sa att i en killkör vågar man sjunga vadsomhelst. »*My heart will go on*, typ.«

Just när man ska sjunga är det kanske trygghet med killkören, säger Joar. Men det där med könsuppdelningen är ingen stor sak för de här tre killarna.

– Eh ... nå. Jag har alltid hängt mer med tjejer än med killar, säger Efraim.

I kväll är de en femtedels kör på plats. Det räcker rätt långt. Robin och Maria kommer in och leder några låtar, och sången ljuder stark och självklar. →

Lite tryggare är det kanske att sjunga i en killkör, fast ... nå, någon stor roll spelar det inte. Gustaf Westman, Efraim Melander Wiksten och Joar Söderqvist.

» Ni gav mig komplimanger, och jag kände att jag utvecklades. Det blir bara roligare och roligare.«

Det där är ju inte självklart. På musiken i skolan sjunger nästan ingen, säger Efraim

– De tycker att det är så pinsamt. Vi hade en värshow och skulle sätta ihop ett nummer hela klassen, och det var kanske jag och fyra till som sjöng på riktigt. Resten stod och mumlade.

Att höja rösten och ta ton – det kan vara en tröskel att kliva över. Det finns någon känslighet där, en risk att man står lite för naken, liksom. I alla fall om man sjunger ensam, säger Gustaf, och berättar om en gång när han gick och sjöng med hörlurar på och märkte att folk hörde.

– Det var bara ... »äh, nej...«. Men när jag sjunger med andra är jag jätetrygg, jag behöver inte oroa mig för någonting, för alla gör misstag. Jag var så himla orolig i början, för att de skulle mobba mig för att jag sjöng dåligt. Men när jag kom in här såg jag hur fantastiska alla personer var och hur snälla de var mot mig, säger han, och vänder sig till Joar och Efraim:

– Ni gav mig komplimanger, och jag kände att jag utvecklades. Det blir bara roligare och roligare.

DET FINNS MINUS MED KÖREN. Någon uppsjungsövning är lite dryg, tycker Gustaf, och någon

sång är lite tjug, tycker Joar, men Maria och Robin får mer än godkänt: de kan mycket, de kan visa hur man ska göra för att utvecklas – »det kan handla om hållning och sånt« – och de är peppande.

Och i stort sett sjunger kören låtar som de här killarna gillar. *I'm still standing*, *Satellit* och *Himlen är oskyldigt blå* är rätt typiska exempel, det är rätt mycket poplåtar.

– Och så sjunger vi *Vi är blommor*, och ... vad heter den, den där som man sjunger *Imse vimsse spindel* till?

Efraim letar i minnet, Joar hinner föreför: *Pomp and Circumstance*.

I vår här kören planer på en turné – » ... om man nu kan kalla en endagstripp till Sundsvalls sjukhus för turné« säger Gustaf med ett snett leende. I vilket fall som helst väntar som vanligt

en värkonsert – det är en av kulturskolans stora återkommande konserter, där Körkillers sjunger tillsammans med andra.

När de ska öva sin del helt separat kan det bli lite konstigt: en gång höll de på att skratta ihjäl sig åt både text och stämman på en sång de övade.

Fast sedan, när de sjöng låten ihop med andra ... »jättekraftfullt«, säger Joar.

– Och det är stort när man hållit på väldigt länge och övat för en speciell grej så där, det är kul när man når fram.

GUSTAF FYLLER TRETTON i år, Efraim fjorton, och Joar har redan fyllt, och är nära målrottet. »Låtarna blir allmänt för höga«, säger han. »Jag måste flytta upp.«

Till nästa kör, alltså, för det finns fler killkörer i kulturskolan. Sedan sjunger han gärna solo i bandet. Gustaf har idéer om att starta en sånggrupp och sjunga jazz. Och både Joar och Efraim tar enskilda sånglektioner. Där får man välja låtar själv, och för Efraim blir det en del opera.

– Det är jätteroligt, och coolt med de här ljusa tonerna. Man hittar en kraft som man kanske inte hittar i vanliga låtar, när man sjunger med popröst.

Ett tag till är det Körkillers som gäller, och oavsett målrottet och vilka former det tar sig framöver: sången fortsätter. Energin man får av det vill ingen av dem vara utan. ■